

Arrest

nr. 120 126 van 5 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone en Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 januari 2013 waarbij een einde wordt gesteld aan een machtiging tot verblijf van onbepaalde duur en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. X van 23 oktober 2013 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 januari 2013 waarbij een einde wordt gesteld aan een machtiging tot verblijf van onbepaalde duur wordt verworpen en waarbij de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod wordt geschorst.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 31 oktober 2013.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DEBANDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 17 mei 2004 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde op 16 mei 2004 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 18 mei 2004, in antwoord op verzoekers asielaanvraag, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.3. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 4 oktober 2004 de beslissing dat een verder onderzoek van verzoekers asielaanvraag noodzakelijk was.

1.4. Op 24 mei 2006 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in.

1.5. De Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen besliste op 6 oktober 2006 eveneens om verzoeker de vluchtelingenstatus te weigeren.

1.6. Via een op 4 december 2006 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van het toenmalig artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 4 september 2009 dat verzoeker tot een verblijf van onbeperkte duur wordt gemachtigd op voorwaarde dat hij een bewijs van identiteit en nationaliteit voorlegt.

1.8. Op 22 december 2010 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoeker, zonder verdere voorwaarden, tot een verblijf van onbeperkte duur wordt gemachtigd.

1.9. Verweerder werd op 9 augustus 2011 op de hoogte gesteld van het feit dat verzoeker houder is van een Sierra Leoons paspoort.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 10 januari 2013 de beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan een machtiging tot verblijf van onbeperkte duur. Deze beslissing, die verzoeker op 31 januari 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Art 13 § 2 bis De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het rijk te verblijven voor een verblijf van onbeperkte duur wanneer deze valse of misleidende informatie heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft ge[bruikt] die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van een machtiging tot verblijf. Op 17.05.2004 doet de betrokkene een asielaanvraag onder de identiteit [M.A.] [...] Liberia. De betrokkene beweerde moslim te zijn, behorend tot de Mende Stam. Zijn moeder zou echter behoren tot de Palay. In januari 2003 werd hij er opgepakt door de nationale luchthavenpolitie. Hij werd er geslagen door agenten. Betrokkene zou zich geprostitueerd hebben voor mannen hetgeen verboden was in Liberia. Hij werd bevrijd door rebellen, en meegenomen naar een rubberplantage, daar moest hij wassen en koken en indien hij niet snel genoeg werkte werd hij geslagen. Op 24.05.2006 worden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de betrokkene geweigerd [...] door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), daar er getwijfeld wordt aan zijn gedwongen verblijf bij de rebellengroepering en zijn betrokkenheid bij het Liberiaans conflict. Ook de geaardheid van betrokkene wordt in twijfel getrokken.

Betrokkene gaat in beroep tegen de beslissing van het commissariaat generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de Vaste Beroepscommissie, maar deze bevestigt de beslissing van het CGVS op 06.10.2006. Op 06.12.2006 dient de betrokkene een aanvraag tot regularisatie in op basis van het toenmalige artikel 9.3 van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag is gebaseerd op de volgende redenen: Betrokkene zou zich in de administratieve onmogelijkheid bevinden om terug te keren naar Liberia, en het zou er ook erg onveilig zijn. Bovendien verkeerde de betrokkene destijds meer dan 2 jaar

in België en zou hij in die tijd sociale banden hebben opgebouwd in België en geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving. Verder baseert hij zich op zijn medische toestand en het feit dat hij geen inbreuken zou gepleegd hebben op de openbare orde.

Op 04.9.2009 wordt aan de betrokkene een verblijfsmachtiging van onbepaalde duur toegekend op basis van de totale duur van alle procedures die door hem werden ingediend. Op 09.08.2011 wordt de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte gesteld van het feit dat betrokkene in het bezit is van een paspoort van Sierra Leone.

Hieruit blijkt dat de betrokkene zowel de Belgische asiel- als migratie-instanties heeft proberen te misleiden en dit betreffende zowel zijn herkomst als betreffende zijn vluchtmotieven. Betrokkene beweerde immers afkomstig te zijn uit Liberia waar hij actief was in het homoseksueel prostitutiemilieu, en bovendien zou hij er betrokken geweest zijn bij het Liberiaans conflict. Gezien het feit dat betrokkene de nationaliteit van Sierra Leone heeft, vervalt zijn vluchtrelaas hiermee in het ledige. Het verblijf van betrokkene werd geregulariseerd omwille van de lange duur van het geheel van de procedures die door hem werden ingesteld, waarvan zijn gehele asielprocedure een belangrijk deel uit maakte. Echter de betrokkene heeft de duur van zijn asielprocedure zelf in stand gehouden door zowel zijn ware vluchtmotieven als zijn ware nationaliteit verborgen te houden voor de Belgische autoriteiten. Ook bij zijn aanvraag tot regularisatie hield de betrokkene vol aan de valse verklaringen die door hem werden afgelegd tijdens zijn asielprocedure. Het is pas wanneer het verblijf van betrokkene geregulariseerd dat hij zijn ware nationaliteit kenbaar maakte. Betrokkene heeft daarvoor nooit een poging ondernomen om zijn ware nationaliteit kenbaar te maken en hield steeds vol aan zijn leugenachtig asielrelaas en dit met het oog op verblijfsrechtelijk voordeel. Hierdoor verhinderde de betrokkene de Belgische autoriteiten om een beslissing te nemen die met alle factoren rekening hield. Betrokkene werd dus geregulariseerd op basis van het geheel van frauduleuze procedures die door hem werden ingesteld. Derhalve dient zijn verblijfsmachtiging te worden ingetrokken in navolging van het algemeen rechtsprincipe "fraus omnia corrumpit" en in navolging van het bovenvernoemd wetsartikel."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 10 januari 2013 tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Deze beslissingen, die verzoeker eveneens op 31 januari 2013 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, [A.M.] [...], adviseur wordt aan de genaamde [M.A.] [...]

[...]

die de Sierra Leonese nationaliteit heeft, bij onze diensten eveneens gekend onder de alias: [M.A.] [...] Liberia het bevel gegeven om BINNEN DE 7 DAGEN het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 16 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder boudier te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. De betrokkene is niet in het bezit van een paspoort met geldig visum.*

☐ *AL 1.2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; Het wettig verblijf van de betrokkene is verlopen; het verblijfsrecht van de betrokkene werd beëindigd bij beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 10.01.2013.*

☐ *In uitvoering van artikel 74/11, §1, derde lid, van de wet van 15 december van 1980 de beslissing tot verwijdering zal gepaard gaan met een inreisverbod van vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene bekwam zijn recht op verblijf in het Rijk. door middel van Fraude, derhalve werd een einde gesteld aan de verblijfsmachtiging van betrokken bij beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 28.12.2012.”

Deze beslissingen vormen de tweede en de derde bestreden beslissing.

1.12. Bij aangetekend schrijven van 9 december 2013 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 27 januari 2014 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk wordt verklaard en gaf opdracht verzoeker in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Ter terechtzitting is gebleken dat verweerder op 27 januari 2014 besliste om verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op medische gronden ontvankelijk te verklaren en om hem in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie. Verweerder heeft door de afgifte van een tijdelijke verblijfstitel het aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten en het daaraan gekoppelde inreisverbod opgeheven. Een vreemdeling kan immers niet terzelfdertijd onderworpen zijn aan het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en rechtsgeldig beschikken over een tijdelijke verblijfstitel (cf. RvS 30 september 2009, nr. 196.530). Er blijkt derhalve niet dat verzoeker nog enig belang heeft bij zijn beroep in de mate dat dit gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing. Verzoeker weerlegt deze vaststelling niet.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

4.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel, dat betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing, de schending aan van artikel 13, § 2bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Verzoeker is het niet eens met deze argumentatie omwille van de volgende redenen:

1. Overeenkomstig artikel 13 par. 2 bis van de Vreemdelingenwet kan er een einde gesteld worden aan het verblijf van onbepaalde duur van een vreemdeling wanneer deze valse of misleidende informatie heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van een machtiging tot verblijf.

Verzoeker heeft noch valse of misleidende informatie gebruikt, noch fraude gepleegd, noch andere onwettige middelen gebruikt.

Verzoeker heeft de dubbele nationaliteit. Hij beschikt zowel over de Liberiaanse als over de Sierra Leonese nationaliteit. Zijn vader [M.M.] heeft de Sierra Leonese nationaliteit, zijn moeder [F.K.] heeft de Liberiaanse nationaliteit. Hierdoor heeft verzoeker twee nationaliteiten. Hij is echter in Liberia geboren en heeft er bijna heel zijn leven gewoond. Als kind is hij wel een paar keer naar Sierra Leone geweest maar daar verbleef hij telkens maar voor korte periodes.

Verzoeker is in Liberia geboren en beschikt over een geboorteakte van dit land (zie stuk nr. 2). De geboorteakte werd gecertificeerd door de ambassade, waardoor niet getwijfeld kan worden aan de echtheid ervan.

Daarnaast beschikt verzoeker ook over een Sierra Leonese geboorteakte (zie stuk nr. 3). Dit komt omdat zijn vader over de Sierra Leonese nationaliteit beschikt, en hem had aangegeven toen ze tijdelijk in Sierra Leone woonden (verzoeker was toen nog een kind).

Verzoeker werd dus zowel in Liberia als in Sierra Leone aangegeven bij de autoriteiten en zijn geboorte werd dus in beide landen geregistreerd.

Hoewel hij als kind een paar keer in Sierra Leone is geweest en er voor korte tijd heeft gewoond, heeft hij het grootste deel van zijn leven in Liberia gewoond. Hij voelde zich dan ook in de eerste plaats Liberiaan en verklaarde overal dat hij Liberiaan was, zo ook tijdens zijn asielprocedure in 2004. Zijn Sierra Leonese nationaliteit heeft hij nooit moeten gebruiken. Er werd hem hier ook nooit naar gevraagd. Verzoeker heeft derhalve niet gelogen, hij heeft de Belgische autoriteiten dus niet misleid, in tegenstelling tot verwerende partij aanvoert. De motivering van verwerende partij is dan ook manifest onjuist en artikel 13 §2 bis van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

2. Op 4 september 2009 werd verzoeker gemachtigd tot een "verblijf van onbepaalde duur OP VOORWAARDE dat een bewijs van identiteit en nationaliteit wordt voorgelegd" (zie stuk nr. 4).

Het is vanaf dat moment dat verzoeker is beginnen zoeken naar identiteitsdocumenten. Verzoeker beschikte op dat ogenblik enkel over een Certificate of Registration of Birth van Liberia (zie stuk nr. 5). Hij legde dit voor bij de gemeente, er werd een kopie genomen maar het werd niet aanvaard. De gemeente zei hem dat hij een internationaal erkend paspoort moest voorbrengen. Hij kreeg geen verblijfskaart.

Vervolgens contacteerde verzoeker zijn familieleden in Sierra Leone en in Liberia. Hij vroeg hen om zijn geboorteaktes op te vragen zowel in Sierra Leone als in Liberia, en om dezen naar hem op te sturen. Hij ondernam deze stappen in 2011, zoals duidelijk blijkt uit de geboorteaktes zelf. Met de Liberiaanse geboorteakte vroeg hij aan zijn familieleden om een paspoort te bekomen in Liberia. Het werd hem echter snel duidelijk dat dit niet zou lukken of alleszins veel tijd in beslag zou nemen (zie stuk nr. 6). Daarom besloot hij de Sierra Leonese geboorteakte te gebruiken. De Sierra Leonese geboorteakte werd hem opgestuurd naar België en daarmee verkreeg hij een paspoort. Hiermee ging hij naar de gemeente. Hij diende zijn Sierra Leonese geboorteakte en paspoort in en er werd hem gezegd dat hij moest wachten. Tegelijkertijd werd hem een nieuwe beslissing afgeleverd (zie stuk nr. 7). Hierin stond dat hij geen paspoort meer diende voor te leggen om zijn verblijfskaart te verkrijgen. Dit kwam echter te laat aangezien verzoeker reeds alle documenten had ingediend. Verzoeker heeft dus twee jaar moeite gedaan voor niets en nu, na zoveel moeite, wordt hem nog eens verweten fraude te hebben gepleegd. Verzoeker is altijd eerlijk geweest, hij heeft altijd ter goeder trouw gehandeld en heeft veel moeite gestoken in het verkrijgen van een paspoort. Het is de fout van verwerende partij dat verzoeker zich vandaag in deze situatie bevindt. Verwerende partij had in september 2009 niet aan verzoeker de verplichting mogen opleggen om een paspoort neer te leggen alvorens zijn verblijfskaart te verkrijgen. Deze beslissing was strijdig met de Vreemdelingenwet. Het duurde echter anderhalf jaar voor verwerende partij dit inzag en deze beslissing introk en een nieuwe afleverde en dit zonder verzoeker op

de hoogte te brengen en net na verzoeker een paspoort had neergelegd. Het is dan ook duidelijk dat de onzorgvuldigheid van verwerende partij ervoor gezorgd heeft dat verzoeker zich in deze situatie bevindt.

3. Verzoeker meent dat verwerende partij ook in het nemen van haar beslissing onzorgvuldig heeft gehandeld. Verwerende partij hield bij het nemen van haar beslissing enkel rekening met het Sierra Leonees paspoort en de geboorteakte van verzoeker en zijn verklaringen tijdens zijn asielprocedure. Ze hield echter geen rekening met de bij de gemeente neergelegde Certificate of Registration of Birth van Liberia (zie stuk nr. 5). Dit is echt een origineel authentiek document waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker de Liberiaanse nationaliteit heeft. Verwerende partij motiveert hier nergens over. Nochtans mag de overheid niet zonder meer weigeren ernstig kennis te nemen van en rekening te houden met de gegevens, inlichtingen en bewijzen die de belanghebbende burger haar heeft verstrekt. Verwerende partij schendt hierdoor duidelijk de zorgvuldigheidsplicht.

Verwerende partij ging er onterecht vanuit dat verzoeker, door een Sierra Leonees paspoort voor te leggen, over alles gelogen had. Hierdoor handelde ze onzorgvuldig aangezien zij de mogelijkheid van een dubbele nationaliteit niet nader onderzocht. Verwerende partij had hier zelfs de mogelijkheid toe. Op telefonische aanvraag van verwerende partij, meldde de raadsman van verzoeker op 13 augustus 2012 zijn tussenkomst bij verwerende partij teneinde meer informatie te krijgen over de stand van zaken van verzoekers dossier en om te melden dat meer informatie bij hem verkrijgbaar was (zie stuk nr. 8). In december 2012 nam verzoeker nogmaals contact op met verwerende partij met de vraag naar een stand van zaken. Er werd gemeld dat een onderzoek lopende was en dat men eventueel bijkomende documenten zou opvragen. Hier werd echter nooit naar gevraagd, noch bij verzoeker noch bij de raadsman van verzoeker.

Van verwerende partij mag nochtans verwacht worden dat zij zorgvuldig handelt, wat impliceert dat ze de nodige kennis verwerft over alle relevante (feitelijke) gegevens, d.w.z. alle gegevens die de beslissing kunnen beïnvloeden. Deze feiten moeten zorgvuldig worden vastgesteld en gewaardeerd.

Indien verwerende partij derhalve twijfelde aan de nationaliteit van verwerende partij, dan had ze daar uitgebreider onderzoek naar moeten voeren en had ze aan verzoeker of zijn raadsman bijkomende documenten moeten vragen. Door dit niet te doen en het hierboven genoemde Certificate of Registration of Birth van Liberia niet in overweging te nemen en de mogelijkheid van een dubbele nationaliteit niet nader te onderzoeken, handelde verzoeker dan ook bijzonder onzorgvuldig.

4. Overeenkomstig artikel 13 par. 2 bis van de Vreemdelingenwet kan er een einde gesteld worden aan het verblijf van onbepaalde duur van een vreemdeling wanneer deze valse of misleidende informatie heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van een machtiging tot verblijf.

Verzoeker verkreeg een verblijf van onbepaalde duur op basis van een regularisatieaanvraag ingediend in 2006. Hij haalde in deze aanvraag aan dat hij zich in de administratieve onmogelijkheid bevond om terug te keren naar Liberia, en het zou er onveilig zijn. Bovendien verkeerde verzoeker destijds meer dan 2 jaar in België en zou hij in die tijd sociale banden hebben opgebouwd in België en geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving. Verder baseerde hij zich op zijn medische toestand en het feit dat hij geen inbreuken gepleegd had op de openbare orde. Al deze redenen zijn juist en komen overeen met de waarheid: verzoeker kon inderdaad geen paspoort verkrijgen om terug te keren, het was gevaarlijk in Liberia en verzoeker was op dat moment 2 jaar in België en volledig geïntegreerd. Ook kampt verzoeker met chronische hepatitis B (zie stuk nr. 9). Alle redenen die verzoeker op dat moment aanhaalde, waren dus echt en het is op basis van deze elementen dat verwerende partij een beslissing nam.

Verwerende partij haalt aan dat verzoeker gepoogd heeft de duur van zijn asielprocedure zelf in stand te houden door zowel zijn vluchtmotieven als zijn ware herkomst verborgen te houden voor de Belgische autoriteiten. Volgens verwerende partij hield verzoeker ook bij zijn aanvraag tot regularisatie vol aan de valse verklaringen die door hem werden afgelegd tijdens zijn asielprocedure. Zij haalt verder ook aan dat verzoeker pas wanneer zijn verblijf geregulariseerd werd zijn ware nationaliteit kenbaar maakte en dat hij nooit een poging ondernomen had om zijn ware nationaliteit kenbaar te maken. Volgens verwerende partij hield verzoeker steeds vol aan zijn leugenachtig asielrelaas en dit met het oog op verblijfsrechtelijk voordeel. Hierdoor verhinderde verzoeker de Belgische autoriteiten, om een beslissing te nemen die met alle factoren rekening hield. Volgens verwerende partij toont dit aan dat verzoeker ook gefraudeerd heeft.

Verzoeker wijst er echter op dat hij afkomstig is uit Liberia en dat hij hier nooit over heeft gelogen. Hij heeft altijd de waarheid vertelt met betrekking tot zijn afkomst. In die zin is de motivering van verwerende partij dan ook niet correct. Verzoeker heeft wel degelijk zijn correcte nationaliteit gegeven, waardoor de Belgische asielinstanties wel over de nodige informatie beschikte[n] om een correcte beslissing te nemen. Het is niet omdat verzoeker zijn Sierra Leoneese nationaliteit niet heeft vermeld tijdens zijn asielprocedure, dat de procedure zo lang (twee jaar) heeft geduurd en dat hij uiteindelijk op basis daarvan geregulariseerd werd. Voor de volledigheid dient aangehaald te worden dat verzoeker niet opzettelijk zijn tweede nationaliteit verzwegen, er werd hem hierover niets gevraagd en hij dacht er niet aan om het te vermelden. Zoals reeds aangehaald, heeft verzoeker het grootste deel van zijn leven in Liberia gewoond en voelt hij zich in de eerste plaats Liberiaan.

Het niet vermelden van zijn Sierra Leoneese nationaliteit kan onmogelijk de oorzaak zijn geweest van de langdurige asielprocedure. Het feit dat hij een dubbele nationaliteit zou hebben, verantwoordt niet dat de Belgische asielinstanties er twee jaar over gedaan hebben om de asielprocedure te behandelen.

In dat opzicht motiveert verwerende partij onvoldoende hoe de zogenaamde 'fraude' (die er uiteindelijk geen is) aan de basis ligt van de langdurige asielprocedure. Het is voor verzoeker onduidelijk waarom het niet vermelden van zijn tweede nationaliteit ervoor gezorgd heeft dat de Commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen pas na twee jaar een beslissing nam. Aangezien dit aan de basis ligt van de tragische situatie waarin verzoeker zich nu bevindt, had verwerende partij dit beter dienen te motiveren. Een schending van de motiveringsplicht moet derhalve vastgesteld worden."

4.1.2.1. De Raad merkt op dat de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

In zoverre verzoeker nog stelt dat in de eerste bestreden beslissing niet specifiek is toegelicht waarom het feit dat hij niet aangaf dat hij de Sierra Leoneese nationaliteit heeft ertoe leidde dat de behandeling van zijn asielprocedure langer aansloopte kan het volstaan te duiden dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen te worden vermeld (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.1.2.2. In de mate dat verzoeker betoogt dat de motieven die aan de basis liggen van de eerste bestreden beslissing niet correct zijn, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 13, § 2bis van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbepaalde duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf."

Verzoeker stelt in een eerste onderdeel van zijn middel dat hij zowel de Sierra Leoneese als de Liberiaanse nationaliteit heeft en dat hij aangezien hij zich vooral Liberiaan voelde steeds heeft gesteld deze nationaliteit te bezitten. Hij houdt voor dat hem nooit werd gevraagd of hij een andere nationaliteit had en stelt dat hij de Belgische autoriteiten dus niet heeft misleid omtrent zijn nationaliteit en dat het motief waarop de eerste bestreden beslissing is gegrond dus incorrect is.

Allereerst moet worden gesteld dat verzoeker door zowel een geboorteakte die werd opgesteld in Sierra Leone als een geboorteakte die werd opgemaakt in Liberia aan te brengen niet aantoonde dat hij twee nationaliteiten heeft. Deze stukken tonen slechts aan dat op verschillende tijdstippen in verschillende landen een geboorteaangifte werd gedaan.

Louter ten overvloede wijst de Raad erop dat een vreemdeling die voorhoudt een Liberiaans onderdaan te zijn trouwens ook geen andere nationaliteit kan hebben. De Liberiaanse nationaliteitswetgeving laat een dubbele nationaliteit immers niet toe.

Verzoeker stelt daarnaast onterecht dat hem nooit werd gevraagd of hij de Sierra Leonese nationaliteit had. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt namelijk dat aan verzoeker toen hij werd gehoord naar aanleiding van zijn asielaanvraag werd gevraagd om “*alle*” nationaliteiten te vermelden en dat verzoeker enkel aangaf de Liberiaanse nationaliteit te hebben.

Nu verzoeker steeds aangaf een Liberiaans staatsburger te zijn en pas nadat hem een verblijfsmachtiging was toegekend te kennen gaf een onderdaan van Sierra Leone te zijn, kan hij niet worden gevolgd in zijn stelling dat hij de Belgische overheidsdiensten niet zou hebben misleid omtrent zijn nationaliteit.

De bewering van verzoeker dat hij slechts een paspoort neerlegde omdat verweerder hem hiertoe aanzette doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling. Hierbij moet nog worden gesteld dat het standpunt van verzoeker als zou verweerder de afgifte van een verblijfsmachtiging van onbepaalde duur niet zou mogen afhankelijk stellen van het voorleggen van een geldig paspoort juridische grondslag mist.

Waar verzoeker in het derde onderdeel van zijn eerste middel stelt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met het door hem neergelegde “*certificate of registration of birth*” van Liberia kan de Raad niet inzien welk belang verzoeker bij deze grief heeft, daar deze vaststelling hoe dan ook niets afdoet aan de vaststelling dat hij zijn Sierra Leonese nationaliteit verborgen hield. Er dient bovendien te worden herhaald dat uit de akte waarnaar verzoeker verwijst geenszins kan worden afgeleid dat hij de Liberiaanse nationaliteit heeft, zodat niet blijkt dat het vereist was om dit document nader te onderzoeken of te betrekken bij het nemen van de eerste bestreden beslissing.

Verzoeker geeft aan dat verweerder heeft nagelaten nog bijkomende documenten op te vragen, maar toont niet aan dat hij nog dienstige stukken in zijn bezit heeft die hij had kunnen meedelen. Er blijkt dus wederom niet dat verzoeker enig belang heeft bij zijn kritiek.

Verzoeker kon ook niet verwachten dat verweerder zou onderzoeken of hij geen dubbele nationaliteit had. Verzoeker stelde namelijk zelf nooit uitdrukkelijk dat hij meer dan één nationaliteit had. Een onderzoek inzake de vraag of een vreemdeling die stelde een Liberiaans onderdaan te zijn gelijktijdig ook een Sierra Leoons staatsburger kan zijn kon voorts geen aanleiding geven tot een dienstig resultaat daar, zoals reeds gesteld, de Liberiaanse nationaliteitswet op het ogenblik dat de eerste bestreden beslissing werd genomen geen dubbele nationaliteit toeliet en voorzag dat het aannemen van een andere nationaliteit leidde tot het verlies van de Liberiaanse nationaliteit.

Gelet op wat voorafgaat dient de Raad te concluderen dat verweerders vaststelling dat verzoeker hem misleidde omtrent zijn nationaliteit correct is.

In tweede instantie zet verzoeker uiteen dat alle redenen die hij aanhaalde in zijn aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, met name de administratieve onmogelijkheid om terug te keren naar Liberia, de onveilige situatie in Liberia, zijn langdurig verblijf en integratie in het Rijk, het feit dat hij veel vrienden en kennissen heeft en geen gevaar vormt voor de openbare orde en zijn medische problemen, wel degelijk echt zijn en dat het deze gegevens waren die van doorslaggevend belang waren voor de toekenning van een verblijfsmachtiging.

Verzoeker verliest bij zijn uiteenzetting uit het oog dat de in artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet voorziene procedure slechts kon worden aangewend in buitengewone omstandigheden en derhalve in het geval een verblijfsmachtiging niet kon worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Door te verhullen dat hij een Sierra Leoons staatsburger was kon verweerder zijn (ontvankelijkheids)on-

derzoek naar het bestaan van buitengewone omstandigheden uiteraard niet met kennis van zaken doorvoeren.

Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker zijn verblijfsmachtiging verkreeg op basis van de vaststelling dat de behandeling van zijn asielaanvraag in combinatie met zijn aanvraag om machtig tot verblijf onredelijk lang aansloopte. De behandelingsduur van zijn asielprocedure werd evenwel beïnvloed door het gegeven dat verzoeker verzweeg dat hij de Sierra Leone nationaliteit had. In dit verband kan worden verwezen naar een schrijven van de commissaris-generaal van 7 maart 2012 waarin het volgende wordt gesteld: *“Uit de door betrokkenen neergelegde stukken kan worden vastgesteld (paspoort van Sierra Leone) dat hij een bedrieglijke en kennelijk ongegronde asielaanvraag heeft ingediend. Het CGVS had sneller een beslissing kunnen nemen, indien de betrokken personen onmiddellijk de waarheid met betrekking tot hun identiteit, herkomst en reden van vertrek meegedeeld hadden.”*

Verzoeker toont met zijn beschouwingen niet aan dat verweerder verkeerdelijk stelde dat hij werd misleid omtrent een gegeven dat van doorslaggevend belang was voor de toekenning van de machtiging tot verblijf.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 13, § 2bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.1.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.1.2.4. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het evenredigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Het evenredigheidsprincipe houdt in dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten of nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder zijn dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Het evenredigheidsbeginsel ziet m.a.w. op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naar gelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens de doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen van) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en of sanctie buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel. (C. Berx, Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid, Intersentia Rechtswetenschappen, p. 386 -389).

In casu betreft het een individuele beslissing ten aanzien van verzoeker, waardoor de rechter over een grote toetsingsvrijheid beschikt. Hij dient na te gaan of de overheid niet tot een onredelijk besluit is gekomen.

In casu meent verzoeker dat verwerende partij inderdaad tot een onredelijk besluit is gekomen. Verzoeker woont reeds 9 jaar in België. Hij heeft zich sinds zijn aankomst in België perfect geïntegreerd

in de maatschappij en is nooit een gevaar geweest voor de openbare orde. Toen hij zijn onbepaald verblijf kreeg in 2009, trachtte hij koste wat het kost een paspoort te verkrijgen, wat - achteraf gezien - eigenlijk niet verplicht was. Hij is altijd eerlijk geweest en het was nooit zijn bedoeling om de Belgische autoriteiten te misleiden.

Verwerende partij heeft de concrete situatie van verzoeker onvoldoende bestudeerd en is tot een onredelijk besluit gekomen. Dit blijkt duidelijk uit de motivering van haar beslissing."

4.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn situatie anders apprecieert dan verweerder maar hiermee niet aantoonst dat verweerder het evenredigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel heeft miskend. Verweerder vermag het feit dat hij werd misleid door verzoeker en slechts ingevolge deze misleiding een verblijfsmachtiging toekende zwaarder laten doorwegen dan de duur van verzoekers aanwezigheid in het Rijk en zijn inspanningen om zich te integreren.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij stelt het volgende:

"Het ten uitvoer leggen van het bevel om het grondgebied te verlaten houdt in hoofde van verzoeker een zeer moeilijk te herstellen ernstig nadeel in.

Verzoeker verblijft sinds 2004 in België. Zoals reeds aangehaald is hij perfect geïntegreerd in de Belgische samenleving. Hij heeft hier school gelopen en heeft zich sinds zijn aankomst in België toegelegd op het leren van de Nederlandse taal. Verzoeker heeft een grote vrienden- en kennissenkring. Hij heeft zich altijd aan alle regels gehouden en staat model voor een perfecte integratie.

Door de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten, verliest verzoeker alles waar hij in het verleden voor gewerkt heeft. De tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten houdt derhalve een duidelijke schending uit van artikel 8 van het EVRM.

Ook is verzoeker ziek: hij lijdt aan chronische hepatitis. Verwerende partij is hiervan op de hoogte. Toch levert zij een bevel om het grondgebied te verlaten. Ze onderzocht echter niet of er een behandeling mogelijk is in Liberia of Sierra Leone, waardoor verzoeker in een onmenselijke of vernederende situatie zou kunnen terecht komen. Dit houdt een schending in van artikel 3 EVRM."

4.3.2. Gelet op het feit dat het derde middel enkel gericht is tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en hoger reeds werd vastgesteld dat deze beslissingen werden opgeheven, dient dit middel niet verder te worden onderzocht.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK